

4. adventná nedeľa, 22.12.2024

NAPRIEK VŠETKÉMU

„Ja som úbohý a chudobný, ale Pán myslí na mňa. Ty si môj pomocník a vysloboditeľ, Bože môj, nemeškaj!“ Žalm 40:18

„Úbohý a chudobný“ – čo cítime pri vyslovení týchto slov? Rozmýšľame niekedy o sebe týmito slovami? Asi nie! Napriek tomu, nechajme ich chvíľu zniesť vo svojom srdci, vo svojej hlave, vo svojej duši.

Dávid bol Pánom Bohom vyvolený kráľ nad Izraelom, bol Božím služobníkom, je predstavený v Božom slove ako spravodlivý, aj keď nie dokonalý kráľ. Bol uznávaným bojovníkom, vykonal veľké veci pre Izrael, A Biblia ho radí k Božím mužom. A tento Dávid hovorí: **„Ja som úbohý a chudobný...“** Tieto slová zaznievajú v nejednej jeho modlitbe, či piesni.

Možno by nikto z nás o sebe dnes nepovedal, že je „úbohý a chudobný“. Snáď ešte pri rozmýšľaní o našom sociálnom statuse sami seba radi zaradíme medzi chudobných. Ale určite sa neoznačujeme ako „úbohý“. No **Dávid** tu nehovorí o svojom postavení kráľa, ani bojovníka. **Hovorí o svojej duši, o svojej slabosti, o tom, ako ľahko ho dokáže zviest' hriech. Hovorí tu o tom, že vie, že nedokáže splniť požiadavky svojho Boha.** Preto sa cíti „úbohý a chudobný“.

A teraz ešte raz skúsme nechať zniesť vo svojom srdci svoje vlastné priznanie: „Som úbohý a chudobný“. Áno, taká som. Prečo? Pretože ani ja nedokážem splniť Božie požiadavky, pretože aj mňa hriech tak ľahko zvedie, pretože som slabá, pretože ma odsudzujú moje previnenia. To je zrkadlo, ktoré nám nastavuje Božie Slovo.

Ak máme to správne zrkadlo, uvidíme skutočný obraz seba samých. A Biblia nám poskytuje skutočný obraz nás samých. Preto sa Dávid cítil tak smutne. A predsa tam sa jeho vyznanie nekončilo – nasleduje doslova výkrik radosti: **„Pán na mňa myslí!“**

To je vyznanie viery, ktorá stojí v ústrety našej slabosti a pripomína nám, kým je pre nás náš nebeský Otec. Otec, ktorý poslal na svet, vlastne, priamo On sám zostúpil na zem v osobe svojho Syna, aby nás našiel v našich slabostiach a uistil nás, že pre meno Jeho jediného Syna, každý, kto v Neho verí, dosiahne odpustenie hriechov. (Sk 10,43).

Taká bola Dávidova viera a v nej bola jeho istota, že Hospodin je jeho Pomocník a Vysloboditeľ. Dávid v jednej vete spojil veľmi realistický pohľad na seba i veľkú radosť, ktorá vychádzala z pocitu bezpečia a pravdy, že Pán Boh na neho myslí, že o ňom vie a že sa o neho postará vo všetkých okamihoch života.

To, čo Dávid urobil, je veľkou nádejou pre každého z nás. Ak sa budeme pozerat' iba na seba, na svoje schopnosti, na to, čo my dokážeme, uvidíme iba biedu, úbohosť a chudobu. Veľmi rýchlo stratíme odvahu a podľahneme duchu bojzlivosti a strachu. Ale ak obrátíme svoj pohľad na nášho nebeského Otca, nájdeme pokoj. Pokoj, ktorý vychádza z istoty, že On myslí práve na mňa. Myslí na mňa ako na svoje dieťa.

Charles Spurgeon napísal: „Boh na teba myslí stále. Myslel na teba, keď prichádzal na svet ako malé dieťa, myslel na teba, keď povedal: „Lebo Syn človeka prišiel hľadať a spasiť, čo bolo zahynulo.“ (L 19,10), myslel práve na teba, keď zomieral na kríži a povedal: „Dokonané!“ (J 19,30); myslel na teba, keď Nikodémovi povedal: „Lebo neposlal Boh Syna na svet, aby odsúdil svet, ale aby ho spasil. Kto verí v Neho, nebude súdený...“ (J 3,17-18a). Rozumieš tomu? Tvoj Boh na teba myslí práve teraz.“

Dnešné pozvanie k VP slovami Dávida nám pripomína, že Pán Boh je náš Pomocník a Vysloboditeľ. A na to sa môžeme spoľahnúť celým svojím srdcom. Amen.s